

befrygtet, at der ved Optagelsen af de omhandlede Ord muligens vilde indelufkes Tilfælde, hvor Drabsmanden kun paa en fjern Maade og maaskee for længere Tid siden havde givet Anledning til den Drabets Fremførelse. — Som ovenfor antydet har der med Hensyn til det i Udkastets §§ 185 — 186 omhandlede saakaldte halvforfætlige Manddrab i Kommissionen gjort sig gjældende en principiel Meningsforskjellighed, som det ikke under Forhandlingerne er lykkedes at faae udjevnet. Denne Meningsforskjel berører væsentlig paa det forskjellige Hovedsynspunkt, som Kommissionens Fleertal og dens Mindretal troer at burde gjøres gjældende ved Affattelsen af Straffebestemmelseerne angaaende den hele Materie om Vold, og den fremtræder derfor igjen ved de tilsvarende Bestemmelser i Kapitlet om Vold, navnlig ved Udkastets § 201. I det der allerede her bliver nødvendigt at angive de væsentligste Punkter i disse to forskjellige Hovedsynsmaader, tør man bede de i denne Henseende paa dette Sted fremsatte Bemærkninger tagne i Betragtning ogsaa med Hensyn til de først senere omhandlede Voldsforbrydelser, saaat man navnlig ved Udkastets § 201 væsentlig kan indskrænke sig til en Henviisning hertil. — Kommissionens Mindretal (Klein og Reuning) mener, at der imod den nugjældende Straffelovgivning paa dette Gebeet, Id. 4de Decbr. 1833, væsentlig kan og bør gjøres den Anke, at den lægger allfor stor Vægt paa det reent objective Moment, den indtraadte ydre Følge, uden tilbørligt at tage Hensyn til det subjective Moment, Gjerningsmandens Villie. Forordningen fører, som Følge heraf, til Resultater, der maade ansees som særdeles haarde og ligesvært uretferdige, i hvilken Henseende navnlig henvises til dens §§ 2, 8 og 10, hvorefter den, der kun har villet tilføie en Anden Hug eller Slag, ikke kan slippe med ringere Straf end Forbedringshuusarbejde — forsaavidt Gjerningen er overlagt eller rettet imod en „sagesløs“ Mand, endog ikke under 2 Aar —, naar Gjerningen medfører, at den Angrebne mister en Hånd, Die osv., selv hvor dette er begrundet i aldeles tilfældige og uforudseelige Omstændigheder, og hvor den Angrebne tilføier Livet, under en lignende

Forudsætning mindst vil være at straffe med offentlig Arbejde henholdsvis i 3 og i 8 Aar, men hvor Døden ikke kan ansees som en Følge af tilfældige Omstændigheder, idet den kun de forudsees som rimelig, endog skal dømmes fra Livet, naar Volden var overlagt eller rettet imod en „sagesløs“ Mand, skjøndt Gjerningsmanden slet ikke har villet Døden og maaskee ikke engang har tænkt sig den som mulig. Efter Mindretallets Formening bør det ved de paa gjældende Forbrydelser, ligesom ved alle Forbrydelser overhovedet, fastholdes, at den almindelige Forudsætning for, at et bevirket Misdåd kan stemples som en tilsvarende Forbrydelse, maa være den, at Gjerningsmanden har villet det, bestemt eller ubestemt (eventuelt), og forsaavidt det konstituerer forskjellige Forbrydelser, om Noget har tilføiet en Anden simpel Vold, Saar, Lemlæstelse eller Døden, maa Begrebet om disse forskjellige Forbrydelser derfor gives saaledes, at han forfætlig har tilføiet den Anden et Onde af den paa gjældende Art, saaledes som det ogsaa ganske rigtigt i Udkastets § 183 er udtalt, at kun den kan ansees som Manddraber, der har haft et Drabsforset, hvorunder imidlertid, for at gjentage det, ogsaa det Tilfælde er indbefattet, at han har haft for Die, at Døden slet kunde blive en Følge af hans Gjerning, men ikke bestemte har villet denne og forsaavidt tillige Døden, idet han hellere har villet den, end undlade Gjerningen. Fastholdelsen af den nævnte almindelige Forudsætning udelukker ikke, at der ved fastsættelsen af Straffen for Gjerningen tages Hensyn til Beskaffenheden af det Onde, som han, uden at have villet det, har givet Anledning til, og den Omstændighed, at der i saadanne Tilfælde foreligger ikke blot en større eller mindre Magsomhed, men tillige en forbryderisk Villie, om end af den anden Art (culpa dolo determinata), kan endog retfærdiggjøre en Skjærpelse af den i Almindelighed for den tilfættede Forbrydelse foreskrevne Straf. Og navnlig erkjendes det, at der paa det her omhandlede Gebeet er særlig Grund til at tillægge denne Konkurrence af dolo og culpa en skjærpende Virkning, eftersom det med Føie kan siges, at den, der oversalder en Anden med Vold, ialtfald naar den er af en beth-